

PONÈNCIA IDEOLÒGICA

ELS NOSTRES PRINCIPIS

ÍNDEX

1

QUI SOM?

4

2

**COM LLEGIM EL
MÓN?**

6-11

3

**EL NOSTRE
PROJECTE**

12-15

QUI SOM?

Arran som l'organització juvenil revolucionària dels Països Catalans amb l'objectiu d'organitzar i mobilitzar el jovent treballador català en una sola organització juvenil i esdevenir una eina aglutinadora útil per l'alliberament nacional, social i de gènere dels nostre poble.

La **militància juvenil** és clau per encarar i incorporar una perspectiva revolucionària a les nostres vides. És un moment clau per abordar les problemàtiques que afecten al jovent, així com per a un aprenentatge de formes d'**autoorganització, formació política i participació activa als moviments socials**. El jovent hem de creure que la revolució és possible i, això, només ho podrem aconseguir si treballem per trencar els marcs en els quals el capitalisme patriarcal ens sotmet.

Formem part de l'**Esquerra Independentista**, que té per objectius la construcció d'uns Països Catalans independents, socialistes i feministes, per l'assoliment del comunisme. Un moviment que dóna sentit integral a la nostra tasca, vertebrant des de diferents àmbits i fronts la lluita per la consecució dels nostres objectius.

Arran naixem el juliol del 2012 fruit d'un procés de confluència entre la Coordinadora d'Assemblees de Joves de l'Esquerra Independentista (CAJEI) (2002-2012); Maulets, el jovent independentista revolucionari (1999-2012), i nombrosos agents juvenils d'arreu dels Països Catalans. Així, ens nodrim d'un **bagatge històric** de militància juvenil arreu del territori i dels aprenentatges i **llegat col·lectiu** d'aquestes **joves revolucionàries que ens precedeixen**.

Tenim per objectiu la construcció d'uns Països Catalans independentistes, socialistes i feministes, per l'assoliment del comunisme.

2

COM LLEGIM EL MÓN?

Arran analitzem el món perquè el volem transformar. Per fer-ho, és necessari comprendre què és el que ens permet arribar al nostre ideal de llibertat i desenvolupament humà i detectar aquelles relacions socials, econòmiques i polítiques que ho impedeixen i com les podem subvertir.

Partim de la premissa que la realitat existeix de manera objectiva, en constant moviment, i configurada per les condicions materials històriques. És a dir, la realitat existeix al marge de nosaltres, però no al marge de la nostra intervenció: els éssers humans som subjectes actius en la conformació d'aquesta realitat i la podem condicionar. Així, el mode de producció i relacions socials actual que configura aquestes condicions materials no es manifesta ni de forma lineal ni com una relació de determinació mecànica, sinó com un bloc històric en cada moment conjuntural: no és natural ni estàtic, no hi ha estat sempre, ni necessàriament hi serà per sempre més, i això és la garantia que **la revolució socialista és possible**.

Així doncs, entenem que és impossible ser simples espectadores de la història humana, atès que la seva naturalesa ens situa com a agents actius de la nostra realitat i la nostra vida. Prenem el **marxisme** com a **mètode d'anàlisi i praxi** perquè, amb aquest, entenem que la història, la realitat, el coneixement i la intervenció i pràctica política són indestriables. Gràcies al materialisme històric entenem la relació entre els subjectes i els objectes com una unitat contradictòria, en virtut de la qual es generen els canvis i transformacions que conformen la història de les societats humanes. En definitiva, el marxisme ens permet entendre la pràctica política com a única condició de veritat o certesa per a un projecte, lluita i objectiu final. Amb el marxisme prenem el repte d'identificar el que impedeix la llibertat en el desenvolupament humà actualment i el considerem la millor eina disponible a dia d'avui per entendre i participar en la història de la humanitat.

Tota societat produeix, mitjançant el **treball humà**, els béns necessaris per a la supervivència dels seus membres. A més a més, en les societats en què les forces productives s'han desenvolupat suficientment també hi apareix un excedent en la producció. Fins a dia d'avui, en totes aquestes

societats, hi ha hagut un grup d'individus que s'han apropiat de l'excedent i, és per això, que parlem de l'existència de classes socials. Anomenem **mode de producció** al conjunt de relacions socials de producció que determinen com es produeix i com es distribueix el producte del treball. En una societat hi poden coexistir diferents modes de producció, però un tendeix a imposar-se als altres. Les societats capitalistes, com la nostra, són aquelles en què el **mode de producció capitalista** ha esdevingut dominant, on els capitalistes són qui s'ha apropiat de la gestió de l'excedent. És per això que en la realitat social hi trobem interessos diferents i frontalment contraposats: es tracta d'una pugna constant entre les classes dominades i les classes dominants. Tota la història anterior, llevat de les fases primitives, és la història de la lluita de classes.

Un obstacle troncal que trobem en la nostra lluita és que el mode de producció capitalista es caracteritza per perpetuar les **desigualtats**, camuflades sota una capa formalment igualitària i lliure. Això es constata amb el fet que no hi ha cap llei formal ni natural en la nostra societat que estableixi aquestes desigualtats profundes que crea. La nostra tasca és trobar i conèixer l'origen d'aquestes desigualtats i entendre com es donen aquests processos socials per guiar la nostra intervenció cap a la seva erradicació.

En les societats on domina el mode de producció capitalista, l'intercanvi de **mercaderies** -inclosa la mercaderia i la força de treball - és la relació social dominant i es produeix per intercanviar, en lloc de per cobrir les necessitats. El desenvolupament d'aquesta relació social i la seva expansió acaba generant una inversió en la societat respecte a societats precapitalistes; les mercaderies es personifiquen i les persones es cosifiquen: no són les persones qui duen les mercaderies als mercats i regeixen la seva vida i la seva producció i reproducció material, sinó que és el moviment de les mercaderies el que regeix la vida i la seva reproducció. El mercat, com a conjunt del moviment de mercaderies, passa a ser qui decideix sobre la vida de les persones.

Així doncs, **qui només posseeix la seva força de treball es veu obligada a vendre-la a canvi del salari**, que oculta l'explotació i desigualtat mitjançant un acord comercial suposadament lliure i igualitari . Aquesta relació social, que és el nucli i raó de ser del sistema capitalista, és la contradicció capital-treball, la forma existent de la societat capitalista en la qual existeix una relació antagònica i irreconciliable entre propietaris de mitjans de producció i força de treball. Alhora, aquesta relació és la base de la mateixa societat capitalista, que, de la mà de la superestructura legal, estatal i ideològica que la manté, permet a la burgesia viure de l'explotació del treball aliè i de l'extracció de plusvàlua per seguir fent créixer el seu poder econòmic.

La **lògica d'acumulació del capital** té la necessitat constant d'expandir-se, tendint a subsumir la totalitat de la societat, conformant el que podríem anomenar una "lògica totalitzant" o "totalitzadora". És així com la societat capitalista es desenvolupa explotant les **dues fonts de tota riquesa: el treball i la terra**. La naturalesa és la condició necessària de la vida, independentment del mode de producció. La naturalesa és font de vida i de capital, però la subsumpció de totes les relacions socials de producció ha suposat l'explotació destructiva de la naturalesa per la generació de riquesa capitalista, generant danys irreversibles en la font de la reproducció humana: donat el cicle de reproducció de capital, que requereix d'una creixent generació de plusvàlua, el mode de producció incrementa constantment el consum de mitjans naturals i tècnics. Vivim, doncs, en un model de producció basat en el creixement infinit que imposa uns ritmes de producció i consum

insostenibles, atès que depèn d'una naturalesa amb una capacitat de regeneració limitada i finida.

Tot i així, molt abans del sorgiment de la societat de les mercaderies i de les condicions que van permetre l'ascens del capitalisme, ja existien la propietat privada, l'explotació i la violència social de caràcter estructural. El capitalisme subsumeix i aprofita les relacions socials i lògiques de dominació existents per tal de reproduir-se; generant un entramat de relacions de poder complexes i diverses en forma de jerarquies socials en el si de la classe treballadora. Així, per la seva necessitat inherent de devaluar subjectes, crear competències i divisions dins la mateixa classe treballadora per a justificar-ne l'explotació i garantir la disponibilitat de mà d'obra, podem dir que el sistema capitalista és constitutivament i indistricablement patriarcal i colonial.

Colonial perquè la plusvàlua generada a partir del treball esclau a les colònies i la seva exportació als països del centre econòmic global no només va permetre l'acumulació primitiva del sistema capitalista, sinó que va establir-hi un model de producció orientat a l'exportació, d'integració econòmica i de divisió internacional del treball que n'ha permès l'expansió i la reproducció, i que s'ha establert com a paradigma de les relacions de classe capitalistes a nivell global. En aquesta fase de capitalisme imperialista, es recorre necessàriament a processos de colonització, com ara l'espoli a nivell internacional, l'ocupació de territoris, les guerres per matèries primeres o la deslocalització dels processos productius. També cal tenir en compte l'existència del capital financer que, amb la consegüent aparició de l'oligarquia financera, dominen l'economia i determinen les polítiques dels estats capitalistes. El racisme ha legitimat l'imperialisme, l'esclavitud i el genocidi de pobles sencers. Entenem la raça com la construcció social que classifica i jerarquitzava les persones segons el color de pell, el país d'origen o les tradicions culturals, i serveix per justificar la discriminació, la segregació social i l'explotació econòmica de les persones racialitzades. D'aquesta manera, per confrontar els intents de dividir la classe treballadora nacional i internacional per motius racistes, treballem per vastir un front comú antiracista.

Patriarcal perquè les relacions patriarcales juguen un paper directe en l'organització de les relacions de producció. La devaluació de la posició en l'estructura social de les dones es dona mitjançant el **gènere**, és a dir que esdevé també una estratègia d'acumulació capitalista que es constitueix d'acord amb la funció social que té. De fet, el gènere es deu a una funció social com a base ideològica que sosté la divisió social i sexual del treball. La regulació del gènere, com també de la **sexualitat**, és part integral del sistema vigent que ha permès, el seu manteniment al llarg del temps, malgrat que no és estanc i, per tant, ha anat modificant-se històricament. A més, el **sexe** ha permès la naturalització de la dualitat del gènere sobre els cossos, atribuint així diferències biològiques a les diferències dels cossos. La imposició dels rols de gènere ha permès justificar històricament el control exercit cap als cossos, les identitats dissidents i la sexualitat; assignant el **treball reproductiu** a les dones, en part amb l'establiment i reforçament de la **família monògama nuclear**.

En aquest sentit, aquest "treball reproductiu" esmentat, en endavant entès com a reproducció social, inclou totes aquelles activitats que regeneren els treballadors fora del procés de producció i que els permeten tornar-hi, les activitats que mantenen i regeneren els no treballadors fora del procés de producció i la reproducció de nous treballadors. La **reproducció de la força de treball** és una condició de producció, però la reproducció no suposa sempre un guany directe o un augment

del benefici pel capitalista, així com hi ha fenòmens de l'opressió patriarcal que no tenen una funcionalitat específica en l'acumulació, com pot ser l'assetjament sexual pel carrer.

El sistema de producció capitalista, per tant, ha necessitat des dels seus orígens, i necessita actualment per a la seva supervivència i expansió; crear, aprofitar o aprofundir en divisions jeràrquiques per tal de justificar i naturalitzar l'explotació i la precarització d'uns subjectes oprimits per tal de satisfer les demandes de producció i d'acumulació de capital dels subjectes opressors.

Dins aquests processos d'abjecció de la classe treballadora, el sistema capitalista, en la seva necessitat d'homogeneïtzar el proletariat per a que aquest sigui explotable i se'n pugui extreure plusvàlua, genera una nova classificació en base al **funcionament cognitiu**. Es divideix la població en persones aptes per a treballar dins les dinàmiques capitalistes, que serien les neurotípiques i/o absents de trastorns o condicions mentals o amb aquests sota control psiquiàtric amb bon pronòstic, i les separa de les persones neurodivergents i/o amb trastorns o condicions mentals amb o sense control psiquiàtric que no són subsumibles dins les dinàmiques capitalistes. La vessant col·lectiva de la **salut mental** parteix d'entendre que aquestes condicions només són inhabilitants, i per tant esdevenen malaltia, en tant que existeixen dins del capitalisme que marca uns barems mínims de funcionalitat en aquelles àrees necessàries per a la reproducció del sistema i genera violència cap als subjectes que no els compleixen, a qui se'ls condemna a l'ostracisme quan ja no són explotables pel mateix. La salut mental ens travessa com a classe treballadora de manera específica, tant pel fet que la nostra funcionalitat pel capitalisme respon a lògiques diferents a la funcionalitat que s'espera de la burgesia, com perquè estam exposades a més detonants a causa de la precarietat de les nostres condicions materials.

Al llarg de la seva trajectòria el sistema capitalista ha necessitat diferents mecanismes per sotmetre la classe treballadora. Un d'aquests ha estat l'aparició dels **estats-nació**, que sorgeixen amb les revolucions burgeses del segle XVIII a França i als EUA, i on el centre domina les perifèries a través de diferents eines o lleis fent que aquests territoris quedin sotmesos al marc estatal.

En el nostre cas, als **Països Catalans** resisteixen sota dominació dels estats espanyol i francès. Pel que fa l'Estat Espanyol, s'han donat diversos episodis d'opressió nacional que han continuat fins als nostres dies. Entenem doncs l'intent de construcció nacional de l'estat espanyol com a fallit, perquè a molts territoris no s'ha aconseguit "crear" els ciutadans espanyols que es reconeguessin en la seva identitat, principalment degut a l'existència i resistència històrica de nacions perifèriques com la catalana, basca o gallega, amb les quals es va veure forçat a existir en contradicció i conflicte.

És en aquest context de **contradicció centre-perifèria**, tant en termes econòmics (de competència entre burgesies) com en termes nacionals, en el què la burgesia catalana perd la seva capacitat d'esdevenir burgesia nacional (d'un estat-nació) i passa a tenir un paper subaltern respecte al poder polític de l'Estat Espanyol. Això no vol dir que no es beneficiï d'aquest poder, ja que, de fet, la burgesia catalana ha estat un dels principals agents que ha contribuït a la construcció del mercat espanyol, ja que el caràcter rendista de les classes dominants castellanès implicava uns nivells d'industrialització mínims arreu de l'estat. La burgesia catalana, juntament amb la basca, eren les principals productores industrials i, per tant, de generació de riquesa del mercat espanyol. Tot i això, sempre que se'n beneficiava era

acceptant el poder de l'oligarquia castellano-andalusa i no pas sent-se partícip des del seu inici.

I pel que fa a l'estat Francès, la divisió del territori català a través del Tractat de Pirineus el 1659 suposa un dels primers atacs frontals cap a la unitat dels Països Catalans. El projecte de la França republicana i centralitzadora va aconseguir arrabassar poder polític i econòmic als territoris perifèrics de l'estat, especialment els meridionals, entre els quals es troba la Catalunya Nord. Pel que fa a la construcció de l'estat-nació, malgrat que el procés ha estat diferent que a l'estat espanyol, també podem veure com passa per la supressió de la identitat catalana i la subjugació als interessos del centre estatal. Malgrat passar a ser formalment francesos, calia dur a terme un procés d'homogeneïtzació per tal de forjar la identitat francesa en aquestes comarques.

La construcció nacional dels Països Catalans és un projecte polític revolucionari per la seva naturalesa antagonista als projectes dels estats-nació de França i Espanya, així com a la realitat de l'estat andorrà. Aquests estan formats pels territoris de parla catalana (Catalunya Nord, País Valencià, Principat de Catalunya, Mallorca, Menorca i les Pitiüses), que, a més a més de la llengua, comparteixen tota una sèrie de trets culturals, històrics, geogràfics i econòmics. Tot això els ha fet lluitar units contra els múltiples intents d'esquerdament i d'aniquilació per part dels imperialismes espanyol i francès. En el procés de construcció nacional, però, hem de partir de la realitat materialment existent als Països Catalans, això és, una important diversitat d'identitats resultades del desenvolupament històric dels diferents territoris.

Tot i així, els elements objectius que defineixen els Països Catalans són condició necessària però no suficient per a defensar la seva existència com a nació independent. El **catalanisme** és l'expressió política de la catalanitat, entesa com a una identitat que es diferencia d'altres territoris i comunitats. Qui omple de significat aquest terme, també està definint que vol dir ser català, quins són els valors associats a aquest concepte i sota quin marc ideològic s'articula. **A l'hora de plantejar un projecte revolucionari, no ens és útil una defensa en termes únicament culturals — ni tampoc en termes regionalistes-autonomistes —, sinó que plantejem el trencament amb els estats espanyol, francès i el principat Andorrà; i la unificació nacional dels Països Catalans com a condició necessària per a la revolució socialista.**

Com a organització prenem el repte de definir el subjecte revolucionari capaç de dur a terme la revolució socialista i feminista als Països Catalans. En aquest sentit, la **posició objectiva de classe (classe en si), no serà condició suficient perquè aquesta esdevingui un subjecte polític revolucionari**, en tant que és necessària la seva alineació amb un projecte revolucionari que representi els interessos de la classe treballadora en la seva heterogeneïtat, i que tingui com a objectiu la superació del sistema capitalista en la seva totalitat, un sistema constitutivament patriarcal i colonial. Entenem, doncs, que la classe treballadora catalana existeix en sí i que per esdevenir classe per a sí, s'ha d'entendre a ella mateixa com a tal, participar del procés revolucionari i articular-se segons uns interessos i experiències de lluita compartits. Tot això possibilitarà l'articulació d'un subjecte polític revolucionari que tingui un projecte veritablement emancipador. És només quan la classe treballadora es nodreix d'aquests elements i pren consciència dels seus interessos comuns i del seu paper històric en la lluita de classes que esdevé classe revolucionària.

Als Països Catalans, aquesta classe revolucionària i, per tant, el subjecte polític revolucionari, és el **Poble Treballador Català**, la classe treballadora catalana per a sí: les treballadores que no només tenen assumits els elements principals d'una consciència de classe, sinó també els de la seva opressió nacional. L'alliberament nacional esdevé, al mateix temps, l'alliberament del poble i de l'individu. És només la classe treballadora catalana qui està veritablement interessada en la independència, el socialisme, i el feminisme als Països Catalans, perquè és sobre ella que recauen i convergeixen les formes específiques d'explotació del sistema capitalista actual — l'opressió nacional, social i de gènere. És només aquesta classe en plena consciència de la seva posició històrica i organitzada que podrà liderar el conjunt de les classes populars en un projecte emancipador als Països Catalans en la seva totalitat.

EL NOSTRE PROJECTE

Lluitem per la construcció d'una **societat lliure i igualitària** en què se superi tota forma de dominació i d'opressió. Aquesta superació de la societat de classes suposa la desaparició de les desigualtats socials, polítiques i econòmiques i l'establiment d'una organització social basada en la llibertat, la satisfacció de les necessitats i el gaudi col·lectiu.

Entenem que la classe treballadora no és una classe monolítica, sinó que està formada per diferents subjectivitats i, entre aquestes, el jovent treballador. Conseqüentment, i malgrat som classe treballadora, **les joves ens constituïm com a subjecte polític propi**, amb necessitats i característiques específiques. Aquestes, doncs, justifiquen la necessitat de l'organització juvenil autònoma i la seva conseqüent materialització en la forma organitzativa d'Arran. De fet, aquesta qüestió s'ha fet evident al llarg de la història de les revolucions, on les joves hem tingut sempre un paper de rellevància i lideratge. És per això que podem afirmar que la transformació social ve determinada pels joves.

Per altra banda, i malgrat que les nostres condicions objectives facin que el jovent siguem un

subjecte revolucionari potencial a ser organitzat, és vital que prenguem consciència de la nostra condició de joves treballadores. Aquest no només ha de dinamitzar el moviment juvenil, buscant superar les seves conviccions per assolir un ideal revolucionari, sinó que també contribueix activament a la construcció de la societat comunista i feminista.

Així, lluitem per una societat comunista en què les persones puguin desenvolupar-se lliurement i plenament. Això implica la gestió col·lectiva i la socialització de la producció, que definirà la productivitat social i comunal entorn un únic objectiu: **el lliure desenvolupament de les facultats humanes i de les relacions socials i l'equilibri planificat amb la natura**. D'aquesta manera, s'unirà l'acció i la consciència de les treballadores, superant, ressignificant i desalienant el treball humà.

Lluitem per una societat on els mitjans de producció siguin de propietat social i es gestionin col·lectivament, convertint les afectades per les decisions de l'ús dels mitjans en les mateixes qui decideixen aquest ús. Lluitem, doncs, per una vida lliure de la mediació de la propietat privada i de la ideologia dominant actual. Lluitem per **l'abolició de la propietat privada** i del treball assalariat i alienant, per la integració del treball individual en el treball comú. I és que entenem el treball com la manera de relacionar-nos i transformar la natura per a proveir-nos de mitjans de vida i, per tant, com a quelcom necessari. Parlem de treball productiu i reproductiu, entenent el segon com a part integral del procés de producció en tant que garant de la reproducció de les persones. Així, lluitem per **erradicar la divisió sexual del treball** i per un repartiment planificat entre totes les persones, segons les capacitats i les necessitats de cadascú, entenent que els individus tenim limitacions i som interdependents els uns amb els altres. Volem un món sense la imposició del gènere i la seva naturalització, on el cos amb el que hem nascut, la nostra sexualitat o com ens vulguem expressar no condicionin el nostre desenvolupament ni ens assignin rols concrets dins la societat. Per això, **volem superar el gènere com un pas necessari i imprescindible per l'alliberament total**.

Lluitem per una nova forma de vida en què es garanteixi un **equilibri planificat amb la naturalesa i els seus cicles de matèria i energia**. Una nova forma d'entendre la natura, no com a font de riquesa del mode de producció, sinó com un element més del metabolisme social, on naturalesa i humanitat no són esferes separades sinó una d'única. Hem de superar la dicotomia imposada pel marc capitalista entre prioritzar unes "necessitats del medi" o bé unes "necessitats humanes", sinó que cal concebre el paradigma on la relació entre els éssers humans i la naturalesa forma part d'un mateix metabolisme, la qual cosa implica assumir que aquesta es desenvolupa dins dels límits biofísics del planeta. Un nou món en què aquestes condicions materials es garanteixin i en què el desenvolupament humà i tecnològic i les forces productives s'orientin cap a la reproducció de la vida humana. Això implica la **propietat col·lectiva de la terra i una explotació racional i planificada de la natura**. Aquesta sostenibilitat a llarg termini només serà possible amb el nou **mode de producció i consum socialista en què els mitjans siguin col·lectius i les decisions del seu ús es facin en base a les necessitats de la comunitat i les limitacions de la naturalesa**.

En definitiva, lluitem per l'alliberament col·lectiu de la societat, que garanteixi una vida plena a les persones. Una vida en què es cobreixin les necessitats i es desenvolupin al màxim les capacitats humanes. Una vida en què l'oci i el lleure hi tinguin cabuda, com a elements essencials per gaudir de l'existència comuna. Una vida en què les relacions socials tinguin forma de comunitat, basades en les cures col·lectives i el suport mutu i sense mediació del capital ni formes de dominació.

Amb tot, les nostres aspiracions i objectius polítics no són tan sols una projecció de la societat futura que volem construir, són també una constatació de la **necessitat de superació de les estructures i relacions socials que perpetuen la dominació** en totes les seves formes, i que en conseqüència impedeixen el lliure desenvolupament de la vida humana i comunitària. **En aquest sentit, el conflicte nacional marca el terreny de joc on es desenvolupa la lluita de classes al nostre país.** La lluita per l'alliberament dels Països Catalans és la constatació de dues realitats ineludibles per a les revolucionàries. En primer lloc, que el trencament, a través d'una revolució socialista, amb els estats espanyol i francès -i el seus marcs capitalistes i regionalistes- i la unificació nacional, són l'única garantia de la pervivència de la nostra existència i de les nostres aspiracions com a poble. En segon lloc, que la revolució, en el nostre context, només es pot dur a terme trencant amb l'estructura de poder de les classes dominants al nostre territori, que es personifica en els estats espanyol i francès.

Aquesta anàlisi, doncs, ens porta a la conclusió que la nostra tasca concreta i la millor aportació que podem fer en la lluita per la construcció del comunisme i l'alliberament de la humanitat que hem descrit anteriorment és la consecució de la independència, el socialisme i el feminisme als Països Catalans. És per això que el nostre projecte polític s'estructura a partir del vincle indestruïble entre la transformació social en clau socialista i feminista i la independència dels Països Catalans. És des d'aquest marc, socialista, independentista i feminista, que concebem la construcció de la societat que anhelem des de la mateixa pràctica política. Aquest posicionament orienta la nostra aposta estratègica fonamentada en l'anàlisi concreta de la situació dels Països Catalans al segle XXI: la construcció d'un poder polític nou, deslligat dels estats espanyol i francès i de la Unió Europea, que representi els interessos i aspiracions de la classe treballadora i treballi de manera efectiva per la constitució de la societat socialista i feminista a uns Països Catalans independents.

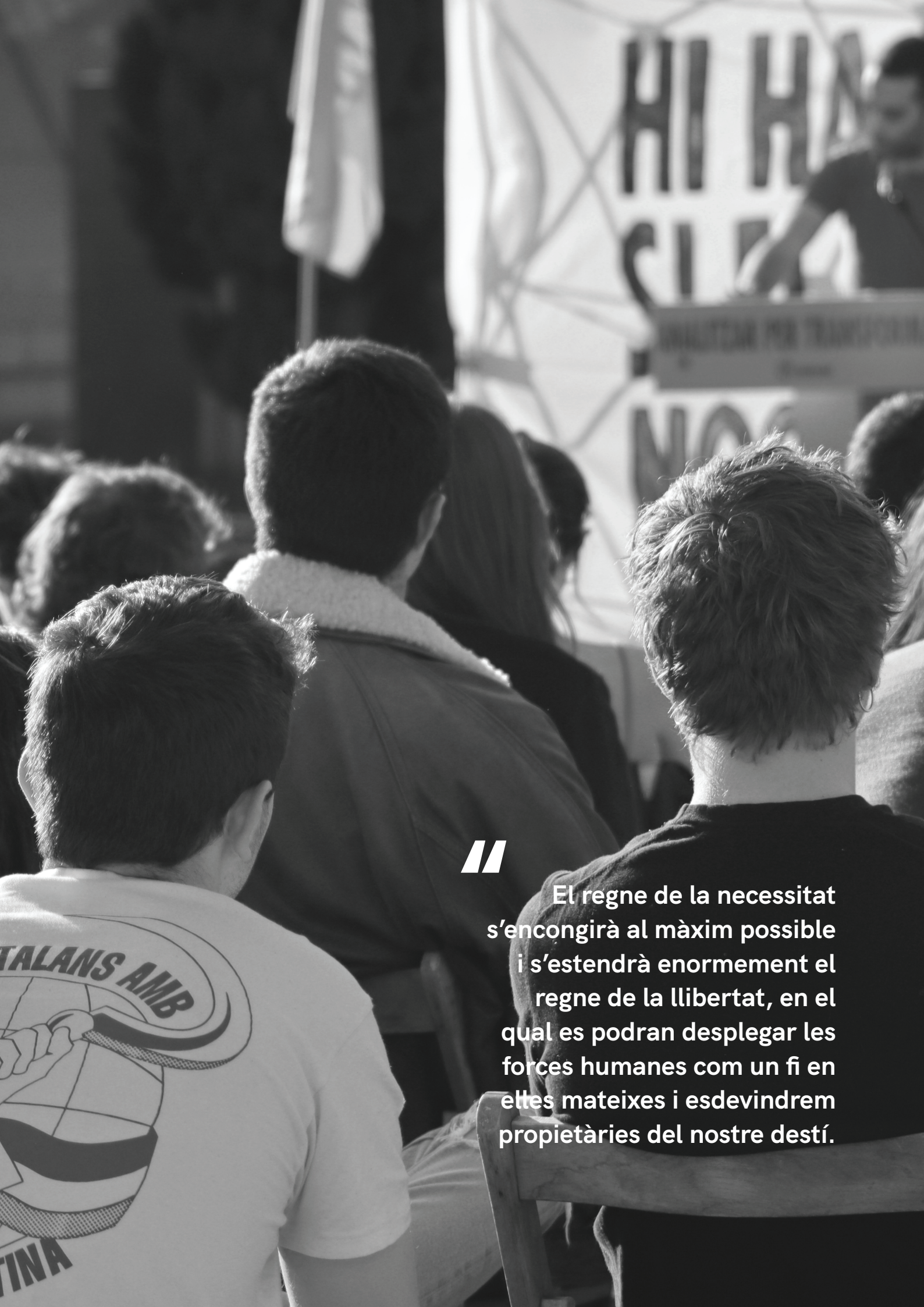
Lluitem per uns Països Catalans antiimperialistes i internacionalistes, perquè entenem que el nostre projecte d'alliberament nacional és una contribució a la superació de la formació social capitalista que es concreta no només estatal o nacionalment, sinó globalment, i **antiracistes i antifeixistes**, perquè volem continuar fent del nostre territori una terra d'acollida i intercanvi on tothom hi té cabuda independentment del seu origen. Contra la ideologia identitària, autoritària, xenòfoba i excloent, aspirem a l'alliberament de tota la classe treballadora.

Per realitzar aquesta tasca, les militants revolucionàries apostem pel desenvolupament d'una **ètica revolucionària** en contraposició al sistema capitalista i la seva ideologia, a fi de relacionar la forma com actuem individualment a l'interès col·lectiu del Poble Treballador Català de fer la revolució. Entenem l'ètica revolucionària com les pràctiques i els valors que ens apropen a la societat que volem: la col·lectivitat, humilitat, honestedat, respecte, solidaritat, coherència, generositat, estima vers el poble i la terra... Valors que no són aliens a la societat, però que cal que com a militants posem en pràctica en la nostra lluita i fomentem de manera conscient i col·lectiva durant l'acumulació de forces per aconseguir els nostres objectius polítics revolucionaris.

En aquest procés, la militància esdevé una escola de formació per elevar la nostra consciència amb la teoria, assentar les nostres conviccions i aprendre a desenvolupar la praxi revolucionària: amb l'organització, la lluita al carrer, la defensa del Poble Treballador Català, la transmissió de les nostres idees i valors i la camaraderia. La voluntat de lluitar i de transformar la societat és la primera característica d'una militant revolucionària. Entomem la responsabilitat històrica de

lluitar fins que no quedi ni una sola persona explotada ni oprimida al món, amb el compromís i el deure col·lectiu de no retrocedir ni un pam i deixar millors escenaris a les qui ens segueixin, i amb la convicció política que el nostre projecte està al servei de la vida i no del capital.

És per això que **ens reafirmem en el projecte d'Arran com a eina del jovent revolucionari per lluitar per uns Països Catalans independents, socialistes i feministes**, que després de 10 anys d'història recull els aprenentatges de totes aquelles militants que n'han format i en formen part, i que és la garantia d'un futur veritablement lliure. Fins a aconseguir-ho, el Poble Treballador Català té el dret de dotar-se de tots els mitjans que consideri adequats en cada moment històric per assolir la seva llibertat total.

//

El regne de la necessitat s'encongirà al màxim possible i s'estendrà enormement el regne de la llibertat, en el qual es podran desplegar les forces humanes com un fi en elles mateixes i esdevindrem propietàries del nostre destí.

